

PERDE

Handan ACAR YILDIZ

Önümdeki yolcu öyle bir hışımla döndü, bana öyle sert baktı ki yıllardır kendisinden haberdar olmadığım bir düşmanım varmış da bütün uğraşlarının sonunda beni bulmuş hissine kapıldım. Hiç tanımadığım bu adamın öfkeli ve ısrarlı bakışları karşısında “O kişinin ben olduğuma emin misiniz?” diye soracaktım ki adam bir şey söylemeden önüne döndü. Ben de kitabıma... Aradan yarım dakika geçmeden arkamdaki yolcu, sesini benim duyabileceğim kadar yükselterek “La Havle!” dedi. Allah Allah, dedim. Hakkımda arama emri çıkartıldı da benim mi haberim yok. Nedir bu tepki? Aradan yarım dakika geçmeden, elimdeki kitapta üç satır bile ilerlememişken, önümdeki adam ilkinden daha hışımla dönerek, ilkinden daha da sert bana baktı. Ben de ona baktım. Ne olduğunu kavrayamamış bakışlarla... İlk sözü birbirimizden bekledik. Beklemekten yorulunca o önündeki ekrana döndü, ben kitabıma. Biraz sonra arkamdaki yolcudan “La Havle!” nidası yükseldi. Nefesinin kokusu burnuma kadar ulaştı. Aslında inatçı biri değilimdir. Neden böyle davrandığımı da bilmiyorum. Ama öndeki yolcuyla, ilk sözü karşımdakinden bekleme yönündeki inadımı sürdürdüm. Arkamdaki yolcunun enseme yaklaşmış nefesine rağmen ise dönüp yüzüne bakmadım inatla. Elimdeki kitaba odaklanmamı engelledikleri için her iki yolcuya git tikçe sinirleniyordum. Ben de “Ya sabır!” demeye başladım. Öfkeli bakış/inatçı suskunluk, “La Havle!”, “Ya sabır!” üçgeninde bir süre debelendik. Sonra iki yolcunun kayışı aynı anda koptu. “Yeter be!” diye ayağa kalktılar. Biri tepemde, diğeri tepemin tepesinde “Niye perdeyi çekip duruyorsun?” dediler. Son kurdukları cümleden sonra birbirlerine baktılar. İki surat birbirinin simetrisi gibiydi. “Perdeye elimi bile sürmedim.” dedim.

Dikiř tutmayan bir ışıktı. Bu yüzden perdenin arasından sızması beni rahatsız etmiyordu. Işığın en güzel olanı, dikiş tutmayanıydı zaten. Ama perde kelimesini “açmak” yerine “rtmek” kelimesiyle yan yana kullanmak isteyen iki yolcunun arasında oturuyordum. Onların bir yeri aynı anda örtme çabaları başka bir yeri açık bırakıyordu. Üstelik rahatsız oldukları akşamüzeri ışığıydı. Renkten renge giren o güzel, sarı bozkırı bile güzelleştiren o ışıktan, izledikleri televizyonun ekranını parlattığı için rahatsız oluyorlardı. n koltukta oturan kişi, perdenin arasından sızan ışığı kapatmak için bütün dünyayla kavga edebilecek kadar öfkeliydi. O, perdeyi kendine çektikçe arkadaki yolcu en az onun kadar sinirlenmişti. şimdi birbirlerine şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Az önce bana baktıkları kadar öfkeli birbirlerine bakmalarını bekledim. İstedim de... Yapmadılar. Birbirlerine, bana kızdıkları kadar kızmadılar. Yerlerine oturdular. Dikkatim dağılıp sinirlerim bozulunca elimdeki kitabı bıraktım. Ekranı açtım. Çok sevdiğim Japon yapımı çizgi filmlerinden birini seçip izlemeye başladım. izgi filmdeki çocukların gözleri ipiriydi. Çok güzeldi. Ara sıra perdeyi gerçekten kendi tarafımda toplamayı aklımdan geçirdim. Yapmadım.